

PRESENTACIÓ

«¡QUÈ NO DONARIA PERQUÈ EL MEU ORIGINAL FOS DIGNE DE LA TRADUCCIÓ!»

L'any 2002, l'Association Française de Catalanistes i la Deutscher Katalanistenverband organitzaven, a Montpeller, un Col·loqui Europeu d'Estudis Catalans articulats en dues seccions, una de les quals duia per títol «La recepció de la literatura catalana a Europa». A la crida de comunicacions, s'especificava que «relativament a la literatura catalana, la majoria dels estudis de recepció literària s'han fet en sentit invers al que proposem». La justa reivindicació d'una perspectiva poc explorada dins la catalanística acadèmica posava de relleu una nova actitud psicològica respecte a les relacions amb les altres literatures. Ara bé, deu anys més tard, aquests plantejaments ja han estat adquirits, i tots sabem que una cultura que no exporta els seus resultats acaba per esdevenir estèril.

Embragats per les activitats del bienni maragallià, des del Consell de Redacció d'*Haidé* hem formulat moltes propostes temàtiques per inaugurar el primer dossier de la revista. Gairebé totes ens semblaven bones i practicables, però calia establir unes prioritats tot responant amb urgència a una doble pregunta: amb quin títol començar i per què? En un període en què la majoria dels especialistes estaven ocupats en la redacció d'articles per a la publicació de les Actes del I Congrés Internacional, o mentre posaven per escrit contribucions presentades a seminaris i conferències que veuriem la llum a altres volums o revistes, potser valia la pena no mirar-se al melic, sinó adreçar-se a investigadors que oficialment pertanyien a altres àmbits de recerca i que, en conseqüència, podien focalitzar els textos maragallians sota un aspecte més comparatista.

Així, doncs, al voltant del tema «Maragall traduït», hem anat demanant i rebent una sèrie d'articles que, tot plegat, dibuixen un espectre cromàtic que va des de l'exegesi concreta d'algunes versions fins a una anàlisi més ampla de la recepció maragalliana en altres contextos nacionals. Per això, en algun cas es tractava de recollir una bibliografia ja existent si bé dispersa, i en d'altres de rescatar de l'oblit uns documents dels quals encara mancava una primera descripció. Evidentment, una de les intencions principals era la de donar constància de les traduccions que han aparegut en llengües que, per la seva distància geogràfica i per les seves «dificultats», són sovint esquivades dins els nostres estudis, però, a causa de l'escassa consistència de les versions existents, se'ns feia impossible demanar-ne uns estudis específics: tot i amb tot, la col·laboració de molts amics/amigues i col·legues ens ha permès introduir unes traduccions de poemes maragallians elaborades i comentades *ad hoc*. Aquests textos han estat integrats dins l'espai «Testimonis», que en aquest número és repartit en dues seccions («Quadern de traduccions» i «Personalia») i que acollirà, en els propers fascicles, escrits extemporanis o altres menes d'intervencions que, per la seva natura, no s'atenen a la denominació de «científiques» que solem aplicar a les contribucions que, resseguint un model acadèmic ja arrelat, han de passar pel sedàs d'unes

avaluacions internes i externes. El mateix criteri val per la presentació de les cases museu, amb la qual pretenem traçar un mapa literari que, des dels exemples més propers a l'Arxiu Joan Maragall, ens porti a recórrer els llocs que conserven la memòria dels autors europeus i, per què no?, d'altres continents que van deixar la seva petjada a la història de la literatura a cavall dels segles XIX i XX.

Un discurs a part mereixen els articles que alimenten la «Vària», on troben lloc les propostes que, sense haver estat encarregades prèviament, han estat acceptades i avaluades positivament per la seva qualitat i novetat. En aquest número, hi hem volgut incloure un resum de l'Any Maragall que resol un buit que altrament s'hauria produït, ja que, per evitar de caure en una xarxa endogàmica, hem decidit no activar la creació d'un espai específic per a les ressenyes.

Finalment, hem de lamentar la mort del nostre company Jordi Castellanos que s'havia adherit amb entusiasme a aquest projecte i que formava part del nostre Consell de Redacció. Mentre estàvem corregint les proves d'impremta, ens ha semblat oportú i necessari dedicar-li un recordatori: l'hem encarregat a Joan-Lluís Marfany, membre del Comitè Científic, i hom el pot llegir al començament d'aquest fascicle.

Francesco Ardolino